

Arvet FRÅN Atlantis

LEE SEGER

Ett svindlande äventyr
genom tid och rum

ROMAN

ARVET FRÅN ATLANTIS

Arvet
FRÅN
Atlantis
LEE SEGER

Ett svindlande äventyr
genom tid och rum

TIDIGARE UTGIVNINGAR

Revan i horisonten, 2013, 2018

Lee Seger Healingkort, 2016

Ditt Magiska Jag, 2019

Lee Seger Minikort, 2020

Lee Seger Djurkort, 2026

© 2026 Lee Seger

Ansvarig utgivare: Lee Seger Publishing AB

Formgivning omslag och inlaga: Misan Friberg, Art Industry

Foton omslag: iStockphoto och Dreamstime

Foton och illustrationer inlaga: iStockphoto och Dreamstime

Lee Seger Publishing AB

leesegerpublishing.com

Tryckt i Europa, 2026

ISBN 978-91-989977-0-5

Andra utgåvan

Till Pernilla för magisk vänskap genom tiderna, och till
min dotter Hanna som så generöst lånat ut sitt namn.

*Vår uppfattning om livet är baserad på olika historier.
Minnen som berättar om barndomen, berättelser om det som
pågår i nuet, eller tankar om vår kollektiva bakgrund.
Med berättandet skapar vi mening, och den starkaste känslan,
tidens tand och berättarens håg avgör vilka historier som
fortsätter att leva.*

*När vi väljer att berätta en ny eller aningen annorlunda
historia, helar vi inte bara det som skaver i de gamla
berättelserna, utan vi öppnar också dörrar för en framtid
fylld med möjligheter som vi kanske inte visste fanns.*

INTRODUKTION

DEL 1 – EN INBJUDAN

DEL 2 – FÖRBEREDELSENA

DEL 3 – UPPDRAGET

DEL 4 – STADENS HJÄRTA

DEL 5 – DET OVÄNTADE

DEL 6 – HELANDET

DEL 7 – FÖRGÖRANDE SVEK

DEL 8 – VÄGS ÄNDE

EPILOG

INTRODUKTION

Arvet från Atlantis har sitt ramverk i det forntida Egypten bland legender, gudomar och då livslevande personer. Eftersom min berättelse i stora drag bygger på verkliga händelser vill jag göra de som faktiskt levde vid denna tid rättvisa genom att helt kort berätta vilka som är historiska personer, och vilka som är fiktiva.

Egypten, eller *Kemet* som det då hette och också kallas i min berättelse, uppstod väldigt plötsligt som en välutvecklad stat. Än i dag ställer man sig frågande till var all kunskap egentligen kom ifrån, hur landet på så kort tid kunde komma att blomstra inom såväl ekonomi som kosmologi, filosofi, matematik och medicin. Dess ursprung är något av en gåta.

Egypten var indelat i två delar, övre och nedre. Nedre delen mynnade ut i Medelhavet och den övre sträcktes in mot land. Det övre Egypten bestod bland annat av Nubien som också kallades för *Kush*. Officiellt som namn på riket senare än i vår berättelse, men här benämns alltså Nubien som *Kush* och Egypten som *Kemet*.

Jag har försökt att låta berättelsen vila på de historiska fakta som i dag är erkända, och jag har vinnlagt mig om att själva berättelsen – i all sin frihet – skulle kunna vara logisk utifrån det vi vet i dag, eller i varje fall tror oss veta.

Du får i den här berättelsen bland annat möta *Isis*, *Osiris*, *Hathor* och *Horus*, gudomar som är en del av det forntida Egyptens ursprungliga skapelseberättelse. Den legend om Isis och Osiris som

jag berättar om i början av historien, är vedertagen och inget som kommer från min penna. Möjligen hur jag tolkar den. Samma sak gäller legenden om Hathors vrede.

Den omtvistade faraon *Akhenaton*, hans medregent och hustru *Nefertiti* är, liksom hans mor änkedrottningen *Tiye* och dotter *Meritaton*, också verkliga personer som du kommer att möta i berättelsen. Utöver dem stöter du även på en del andra personer som levde just då, exempelvis general *Horemheb* och de man tror var Nefertitis föräldrar: *Ay* och *Tey*. Resten av karaktärerna är påhittade. Tidslinjen i berättelsen stämmer med verklighetens.

Att Akhenaton blev så omtvistad berodde på att han faktiskt gjorde regelrätt revolution genom att skifta makten från prästernas enorma inflytande. Präster hade nämligen gjort sig ofantligt rika genom att påstå att endast de kunde kommunicera med de största gudarna, främst den som kallades *Amon-Ra*. På så vis hade de också tillskansat sig makten att vara den enda kanalen till upplysning. I Akhenatons revolution bestämdes att man framöver enbart skulle fokusera på *en* gud, som alla kunde kommunicera med, nämligen guden *Aton*.

Akhenatons vision var att Egypten skulle återgå till den gamla kunskapen, det vill säga att varje människa kunde hitta upplysningen *inom sig själv*. Akhenaton fick initialt som han ville, men dödades troligen när prästerskapet ansåg att han hade gått för långt, det vill säga när de kände sig allt för hotade. Även militären såg Akhenaton som farlig då hans utrikespolitik var starkt pacifistisk. Sannolikt fanns de som verkligen oroade sig och ansåg att den pacifistiska hållningen utsatte landet för fara, jämte andra som mest oroade sig över att förlora i betydelse och position.

Efter Akhenatons död raderades hans namn mer eller mindre från historien, och efter hans sjutton år vid makten återgick saker och ting till den gamla ordningen, med Amon-Ra som huvudgud. Akhenaton benämns i historien antingen som galning eller som en stor visionär.

För att markera det stora skifte som höll på att genomföras bygg-

de Nefertiti och Akhenaton en ny huvudstad som kallades *Achet-Aton*, vilket betyder *Guden Atons horisont*. Staden, som ödelades kort efter deras död, kallas numera för Tell el-Amarna och består i dag enbart av ruiner och utgrävningar. Min beskrivning av staden vilar efter bästa förmåga på arkeologisk forskning och ger förhoppningsvis en så korrekt bild som möjligt av hur den såg ut och var uppbyggd.

Den berättelse du alldeles strax ska börja läsa tar sin början år 1341 före vår tideräkning. I den väver jag ihop det vi i dag vet om Egypten vid den perioden, med sådant som *också* skulle kunna ha hänt. För vad vet vi egentligen ...? Jag hoppas oavsett att du kommer att uppskatta denna aspekt av historien – och klingar den an i dig, ja, då var du troligtvis med när det hände.

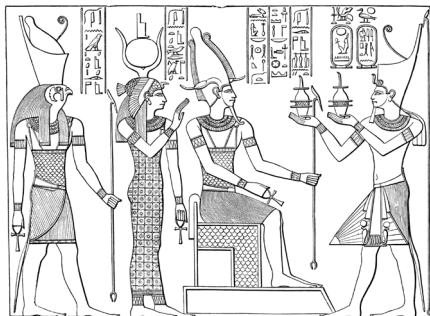
Längst bak i boken hittar du tidslinjer och persongalleri, och på pärmens insidor kartor som rör berättelsen.

Bilden som du ser inför vare del av berättelsen föreställer Isis, Osiris och Horus. Faraon (Seti I) som tillber dem hör inte till berättelsen, men jag valde att ha med bilden ändå.

Trevlig läsning, och massor av kärlek,

Lee

DEL 1 EN INBJUDAN

Hannah

”Nu, min vän, vill jag att du tar några djupa andetag. Andas in, andas ut.”

Hannah hörde den mjuka kvinnliga rösten som om den vore precis bredvid henne. Samtidigt visste hon med absolut säkerhet att det inte stämde, för hon var helt ensam i sin säng och ingen annan än hon själv fanns i rummet. Trots det kändes det ändå tryggt att höra röstens avslappnade melodi, och på något underligt vis var det som om hon redan var bekant med den. Därför gjorde Hannah också som röstens bad. Hon andades in, och hon andades ut, med långa, medvetna andetag.

Hannahs ögonlock blev efter hand tyngre och tyngre, och även om hon hade kunnat öppna dem, lät hon hellre bli. Främst för att hon verkligen inte ville avbryta den sköna känsla som nu börjat infinna sig i kroppen, men också för att hon i ärlighetens namn inte ville se om det faktiskt satt någon bredvid hennes säng.

”Låt nu dina ögon fortsätta att vara slutna och ha tillit till att det du behöver se, ser du bakom dem. Du kan lugnt fortsätta att blunda.”

Det var som om kvinnan hade hört hennes funderingar och orden fick ögonlocken att bli ännu tyngre än vad de redan var. Hannah slutade efter en stund att tänka, och noterade i stället att pulsen lugnade sig och att hennes hjärta som tidigare hade bultat så intensivt, sakta stillade sig. Efter ytterligare ett djupt andetag kändes det

sedan fullständigt naturligt att släppa taget om kroppen, och att helt tryggt sjunka djupare.

Precis när Hannah var på väg att försvinna bort hann hon ändå tänka på hur udda det kändes att hon så enkelt gjorde som kvinnan bad henne, men när rösten sedan fortsatte hade Hannah inte längre några tankar att hålla sig fast vid, och hon släppte helt sonika taget.

”Jag vill nu att du tillåter dig att färdas till ett Egypten, eller *Kemet* som det då hette, som fanns år 1341 före er tideräkning.” Kvinnans mjuka röst gav instruktioner som kändes helt självklara i det tillstånd Hannah befann sig.

”Denna plats finns möjligtvis bara i din fantasi, men tillåt då fantasin att visa dig de bilder du behöver se för att kunna följa mina ord. Ha tillit till att vi hittar rätt inom dig. Låt helt enkelt din andning styra dig och vet att du är alldeles trygg när du ger dig ut på denna resa. Vet också att jag hela tiden sitter här bredvid dig. Du är inte för en sekund lämnad ensam.”

Nu var det bara rösten som levde inom Hannah, och det dröjde inte länge förrän bilder som hon inte visste fanns började dyka upp i hennes inre. Hon såg sig själv passera genom en myllrande marknadsplats, där vackra krukor fyllda med inläggningar och amforor med vin såldes sida vid sida med kryddor, fikon, dadlar, druvor och nötter. Människor i tunna klädnader, en del prydda med vackra kragar och färgrika smycken, samtalade, köpslog och umgicks. Flätade korgar i olika storlekar fanns för att med hjälp av tjänstefolk, barn eller kanske häst och vagn, bära hem varorna i. Allt som kunde tänkas behövas verkade finnas till salu på denna plats.

Trots alla lockande stånd och goda dofter visste Hannah instinktivt att hon inte skulle stanna, och började därför målmedvetet röra sig fram igenom folkmassan. Hon var på väg ut ur staden och de sandalklädda fötterna tog henne raskt framåt. Förväntan och glädje rörde sig i kroppen. Det var en stor dag, det kände hon tydligt.

Kvinnans mjuka röst kom återigen in i Hannahs medvetande och drev henne framåt, för samtidigt som orden uttalades upplevde hon dem i sitt inre.

”Allt eftersom du går sluter nu andra kvinnor upp vid din sida. Flera av dem känner du väl, systrar som precis som du är prästinnor, sedan barnsben utbildade till att vandra kärlekens och magins feminina väg. Men även prästinnor som ser ut att komma från andra delar av landet sluter upp. Ni har alla under de senaste nätterna fått en kallelse att vid fullmånen befinna er vid det gamla templet, dit ni nu är på väg.

Dammet yr kring era fötter när ni rör er framåt, och eftersom ni vandrat denna väg så många gånger förut går benen som av sig själva. Det gör att var och en verkligen kan gå i sina egna tankar. Ni vet vart ni är på väg, och även om ni inte vet vad som ska komma att ske är ni avslappnade och närvarande.”

Hannah upplevde verkligen vandringen som skön, för trots att hettan fick luften att dallra gjorde den också att dofterna från marken nästan blev fysiskt påtagliga. Doften av cypress och timjan blandade sig behagligt med den torra jorden, och johannesört, lupiner och vallmo som växte längs vägkanten bidrog med ytterligare nyanser till den sammantagna doftupplevelsen. I hettan, som låg som en ridå framför ögonen, smälte blommornas vackra färger i det närmaste ihop med den röda jorden. Känslan av att vara ett med naturen var stark, och Hannah njöt av varje steg hon tog.

Rösten fortsatte att berätta att vägen de gick på var en allmän vandringsled och att de med jämna mellanrum mötte andra vandrare som med all säkerhet var på väg till marknaden i staden. En del fullastade med matvaror till försäljning, andra med tomma korgar redo att fyllas med godsaker och nödvändigheter.

”Alla ni möter hälsar både vänligt och med stor respekt på er. Att tilltala och le mot främlingar är självklart i Egypten, men att dessutom få möjlighet att utbyta några ord eller ett leende med en prästinna berör de flestas hjärtan. Ett sådant möte anses nämligen ge framgång till vad man än har framför sig, och fler än en handlare erbjuder därför er att smaka av deras last. Både för att vara generösa och för att ta del av den välsignelse som era leenden och tack anses ge.”

Mycket riktigt såg Hannah sig själv stanna och vänligt samtala med människor de mötte. Hon klappade små barn på huvudet, bytte några ord med äldre kvinnor och log tacksamt när någon bonde ville ge henne en frukt.

”Det här är ingen motsättning för en egyptier”, förklarade rösten. ”*Maat*, som denna levnadsregel kallas, innebär att det är självklart att vara generös mot sina medvandrare, samtidigt som man vet att man gör något bra för sitt eget liv. *Maat* är vad som håller samman det egyptiska samhället och vad som en gång gjorde det till ett fantastiskt rike. Bland vanliga människor är *Maat* i allra högsta grad fortfarande levande.”

Hannah lyssnade på rösten samtidigt som hon interagerade med de hon mötte, och allt var mycket levande och verkligt. För varje samtal hon höll, på ett språk hon inte visste att hon kunde, desto mer blev hon kvinnan som rörde sig framåt i sina sandaler och sin vita prästinneklädsel.

De som inte hade något att erbjuda prästinnorna la i stället handen över hjärtat och tackade för den stora turen att få möta inte bara en, utan flera prästinnor. Dagen kunde nu inte bli annat än bra, sa de, och mer än en berättade att de såg en lyckad marknadsdag framför sig. Rösten inom Hannah berättade samtidigt att *Maat* i det gamla Egypten även innebar att uppskatta alla gåvor som visade sig, och att tacksamhet var lika mycket värt som en näve fikon. Något som både givare och mottagare var väl medvetna om.

Hannah såg nu att gruppen av prästinnor började tunnas ut framför henne när en efter en svängde av på en väg till höger. En väg som för utomstående troligtvis upplevdes vara helt osynlig. Skulle någon ha sett dem svänga av så skulle det verkat som om de försvann ut i tomma intet. Så var förstås inte fallet utan mycket medvetet hade prästinnorna använt en till synes ogenomtränglig passage bredvid ett stort stenblock, som på ett ögonblick tog dem ut på en helt annan stig. Det som såg ut som ris och taggighet böjdes smidigt åt sidan, så att kvinnorna lätt och enkelt kunde passera. När det var Hannahs tur att gå igenom tackade hon, precis som

prästinnorna före henne hade gjort, både passage och sten för deras beskydd.

Trots att de bara var några meter ifrån den allmänna vandringsleden var luften lättare här. Vägen var kantad av cypresser som mycket ståtligt ramade in prästinnornas rörelse framåt, och ju närmare de kom det gamla templet, desto mer saktade gruppen ner på tempot.

En vördnad fanns i marken, och för varje steg Hannah tog kände hon kontakten med jorden, och med de prästinnor som vandrat här före henne. Hon kände en högre energis närvaro och både kärleken och magin vibrerade på ett sätt som gjorde att den nästan gick att ta på, precis som hettan tidigare hade varit fysiskt påtaglig.

Ingen visste hur gammalt templet de nu stod framför var, men Hannah fick höra att det lär ha stått där i en eller annan form i över 10 000 år. Hannah kände hur tacksamheten fyllde hennes hjärta och med en vördnad över livets nåd steg hon in i templet.

”Templet du ser här går kanske inte att jämföra med de tempelbyggnader som du eventuellt förknippar med det forntida Egypten, där vackra väggmålningar både prydde och bar energin. Här är det, som du ser, en annan form av skönhet.” Den mjuka rösten ville göra Hannah uppmärksam på de steg som nu skulle tas och bad henne att titta närmare på det gamla templet.

”De grå stenblocken är inget annat än stenblock, enbart uthuggna för att markera templets olika avdelningar. Skönheten är det naturliga, och jordens gåva i form av stenen är vad som bär det här templets energi. Stenen neutraliserar den dagliga tidsuppfattningen och den som varit här förr vet att två dagar spenderade här kan upplevas som år, likväl som en kort stund. Ingen annan än de invigda tar sig någonsin hit. Vägen är gömd för de som inte är initierade och tränade att se det som är dolt.”

Hannah nickade som för att visa rösten att hon förstod, och följde sedan försiktigt efter de andra kvinnorna in i tempelområdet. Rösten fortsatte förklara att det fanns två olika avdelningar i templet som fyllde var sin funktion. I den ena skedde den rening och de

förberedelser som krävdes för att prästinnorna skulle kunna delta i den stora ceremoni som de stod inför. Den andra avdelningen skapade utrymme för den djupa kommunikation som var templet egentliga syfte. Utöver det fanns en större tempelgård, som Hannah mest tyckte liknade en vildvuxen trädgård.

Hannah såg sig omkring och räknade att de nu var totalt tjugosex kvinnor som samlats i avdelningen för rening. Tretton initierade till prästinnor av en högre grad och tretton i lära. Rösten förklarade att det bara var de som var initierade som bar de vita klänningarna och att de som bar de ljusgröna tunikorna var i träning. Alla var lika viktiga. Alla hade var sin funktion att fylla. Både de i träning och de som redan var initierade var speciellt utvalda och de hade alla vad som krävdes för det som skulle komma att ske. Hannah reagerade förvånat på att hon visste detta med klänningarnas färger, redan innan rösten förklarade det för henne.

De stora grå stenblock som skapade en avskiljande vägg mot resten av templet hade också använts till att bygga en grovhuggen, rektangulär, nedsänkt bassäng som upptog största delen av rummet. Runt omkring bassängen hade nu alla prästinnorna samlats, och i takt med att de tog sin plats i ringen centrerade de sig och började sedan tyst tona in på det sätt som kändes naturligt för var och en. Hannah gjorde som de andra och kände hur hon efter en stund blev närvarande och introvert på samma gång. Ungefär som hon hade känt sig precis innan hon drogs med in i detta äventyr.

Tillsammans började de tjugosex kvinnorna sedan sjunga en sång om skönhet, och om dess förmåga att balansera, hela och ge hopp. De sjöng om att skönheten låg i betraktarens ögon, och om att skönhet på insidan skapar en värld som glimrar. Deras olika tonlägen och sätt att bära fram orden skapade en symfoni av toner som studsade mot stenblocken och mot den grå stenen. Framför deras ögon började sedan den primitiva badanordningen successivt förvandlas till en utsmyckad inrättning för rening. Från att ha haft en rå form av skönhet med rötter i urmoderns mest naturliga existens, förvandlades nu rummet till en annan form av skönhet,

som fick gudinnor att vilja bada och vällustigt smörja in sina kroppar. Två sidor av det feminina – från urkraften till det lustfyllda. Lika viktiga båda två.

Hannah häpnade över förändringen som hon såg äga rum framför ögonen. Mosaik i glittrande färger pryddes nu såväl bassäng som bänkar och hyllor. Det tidigare grumliga vattnet var nytt och kristallklart. Våldoftande oljor, vävda handdukar, klänningar och smycken fanns utlagda till alla. Det tidigare enkelt utformade templet rymde nu med samma självklarhet detta sköna rum.

Rösten förklarade att det som hade skett var att *Skönheten* hade tagit plats och valt att delta i de ceremoniella förberedelserna. När de andra prästinnorna tackade henne, gjorde Hannah detsamma. Under mycket skratt och glädje tog de sedan av sig sina kläder för att låta vattnet lösa upp sådant som inte skulle vara med under själva mötet.

Genom att lyssna på de andra prästinnorna hade Hannah förstått att det var en Isisprästinna hon var, och även om hon inte riktigt visste vad det innebar kändes det självklart, och kanske, kanske hade också rösten en koppling till just Isis. Hannah bestämde sig för att skjuta sina funderingar åt sidan och i stället försöka lära känna den kvinna hon var här och nu.

Först badade de tretton initierade som sedan länge vandrat skönhetens, kärlekens och magins väg. De övriga tretton sjöng och spelade musik. Stämningen var uppsluppen, och glädje och förväntan fyllde rummet med de härligaste av toner. När de badat färdigt blev de insvepta i stora vävda handdukar, varsamt torkade och därefter insmorda med våldoftande eteriska oljor. Var och en gavs den doftblandning som bäst behövdes, och det fick luften att vibrera av olika toner av mynta, ceder, anis, rosmarin, citron och myrra.

När det var dags för de tretton i lära att få samma behandling som de initierade just fått byttes det grumliga vattnet återigen på samma magiska vis ut och blev kristallklart. Hannah som kände sig avslappnad och väl till mods tog upp en tamburin och bidrog med sina klanger medan de andra prästinnorna sjöng och dansade.

Efteråt torkade och smorde de in de nybadade prästinnorna, och gav samma omsorg som de själva nyss fått. Alla hade samma värde och var lika viktiga i det arbete som skulle utföras.

Slutligen var det dags för håret att kmmas och prydas. Prästinnorna satte sig i en ring så att var och en både kunde kamma och bli kammad. Dofterna från de parfymerade oljorna fyllde rummet och en lätt extatisk känsla infann sig, där de satt i en gemenskap av givande och tagande.

Hannah hade varit så närvarade i det som skedde att hon hajade till när hon återigen hörde den mjuka rösten i sitt inre.

”Det här har du gjort bra Hannah, du har knappt behövt min röst alls. Nu vill jag i alla fall bara berätta att när den rituella reningen är färdig kommer Skönheten att lämna rummets väggar och låta sin energi gå in i er. Hon erbjuder er på så sätt balans och en förankring i den jordiska sfären.”

Mycket riktigt försvann lyxen, och Hannah kunde inte annat än att konstatera att de enkla grå stenblocken som återigen blivit synliga var exakt lika vackra som den skönaste av mosaik. Instinktivt tackade hon jorden och stenen för det helande hon hade fått ta emot och för den glädje hon fått uppleva.

När prästinnorna till sist kom ut till den andra delen av templet såg de att månen redan stod högt och att mörkret hade lagt sig över omgivningarna. Den enorma fullmånen gav dem dock allt ljus de behövde och de rörde sig med lätthet. Den tidigare uppsluppenheten hade däremot nu landat i ett djupare allvar, och de sysslor som behövde utföras gjordes under tystnad. Hannah lät återigen bli att tänka och följde bara de andra kvinnorna, och på något sätt föll sig allt mer och mer självklart för henne.

Hannah konstaterade att även denna del av templet var centrerad kring en bassäng, fast en betydligt mindre sådan. Den var inte heller rektangulär som den första utan rund och uppförd på ett mycket enkelt sätt. Även inristningarna längs med bassängen var till synes enkla och Hannah misstänkte att de inte alls var så komplexa och målande som en nygjord bassäng kanske skulle ha varit. Att sym-

bolerna var uråldriga var det ingen tvekan om och rösten förklarade för Hannah att de inte kunde tolkas, utan enbart upplevas. Även utan inblandning av någon levande, fyllde symbolerna sin funktion.

Bassängen var placerad så att den magnifika månen speglades i sin helhet. De tretton initierade tog plats runt omkring bassängen, sittande på var sitt stenblock. Eftersom stenblocken bar energin från de många kvinnor som suttit där före dem var känslan som att sitta på kuddar av siden, trots att stenarna egentligen var både kantiga och kalla.

De unga kvinnorna som ännu var i lära satte sig snett bakom, i mellanrummet mellan de initierade. Deras uppgift var bland annat att hålla energin och genom deras placering var både prästinnornas ryggar och mellanrummen mellan dem skyddade. Bakom de unga prästinnorna slöt sedan vänner och beskyddare från den icke-fysiska världen upp, och rummet var på detta vis strax fullt. Rösten berättade för Hannah att utanför templet hade även fyra drakar tagit plats, en i varje väderstreck. En vit i norr, en röd i söder, en svart i väster och en gul i öster.

”Nu finns det ingen som ens skulle komma på tanken att närma sig ceremonin, varken i fysisk eller icke-fysisk gestalt. Ordningen är så att säga satt och arbetet kan börja, och därför kära Hannah vill jag nu fråga om du känner dig bekväm med allt som hittills utspelat sig och om du vill fortsätta?”

Hannah, som inte riktigt var sig själv längre, kunde bara nicka. Hon uppskattade omsorgen som frågan innebar, men visste med absolut klarhet att detta ville hon inte missa. Rösten verkade nöja sig med nickningen och lämnade henne. Hannah gjorde som de andra, slöt ögonen och vände sitt fokus inåt.

»En underbar mix av fantasi och
verklighet som går rakt in i hjärtat.«

TIDNINGEN NÄRA

Hannah tackar impulsivt ja till att följa med på en svindlande resa bakåt i tiden, till forntida Egypten. Tillsammans med kung Akhenaton och drottning Nefertiti får hon som initierad prästinna vara med och lägga grunden för ett skifte som aldrig förr genomförts.

Gudinnor, gudar, kungligheter, prästinnor, dödliga och odödliga går samman – och gemensamt gör de allt i sin makt i hopp om att skapa det bästa för sitt land, för sin tid och för framtiden. Men ska deras insatser räcka, eller är arvet från Atlantis alltför stort?

Hannahs spontana beslut att färdas 3 300 år tillbaka i tiden blir startskottet för en utmanande resa fylld av magi, kärlek, maktkamp, svek och stora katastrofer. Men också för ett enormt helande.

Arvet från Atlantis är en berättelse om storslagen kärlek, om mörker och ljus, om hopp och om tilliten till människans förmåga att förändras. En annorlunda aspekt av historien, som med lätthet kan relateras till vår nutid.

LEE SEGER PUBLISHING

ISBN 978-91-989977-0-5

9 789198 997705